

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy – stażysta Anastazja Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. T. (1)**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 grudnia 2011 roku Nr (...) (...) (...)

orzeka:

- Zmienia punkt II decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2011 roku Nr (...) (...) (...) w ten sposób, że ustala wysokość kary pieniężnej wymierzonej Przedsiębiorcy na kwotę 2000 zł (dwa tysiące złotych),
- Znosi wzajemnie koszty zastępstwa procesowego między stronami

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 36/12*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją (...) (...) (...) z dnia 30 grudnia 2011 roku po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – panu M. T. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w T., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej NIP: (...), orzekł, że:

I. Przedsiębiorca – pan M. T. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w T., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej NIP: (...), naruszył warunki 2.1.1. i 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją z dnia 22 stycznia 2009 roku nr (...), w ten sposób, iż prowadząc działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw w T., przy ul. (...), dokonał sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu naziemnego przenośnego zbiornika z tworzywa sztucznego typu (...) o pojemności 5000 l.

wyposażonego w dystrybutor wykorzystywanego do sprzedaży oleju napędowego, o czym nie zawiadomił Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,

II. Za działanie opisane w pkt I wymierzył przedsiębiorcy – panu M. T. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w T., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej NIP: (...), karę pieniężną w wysokości 14.000 zł (słownie: czternaście tysięcy złotych), co stanowi (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2010.

W uzasadnieniu decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem Urzędu” lub „Prezesem URE”) wskazał, że pan M. T. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w T. (zwany dalej (...)) wykorzystując na potrzeby wykonywanej działalności naziemny przenośny zbiornik z tworzywa sztucznego typu (...) o pojemności 5000 l. wyposażony w dystrybutor, wykorzystywany do sprzedaży oleju napędowego, prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz warunkami udzielonej koncesji, czym naruszył warunek 2.1.1. koncesji.

Zgodnie z § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych jakimi powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, stacją paliw jest obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub naziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacz paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne. Zaś pod pojęciem stacji kontenerowej zgodnie z § 1 pkt 4 ww. rozporządzenia należy rozumieć zbiorniki i urządzenia do tymczasowego wydawania paliw płynnych, o konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie, co wypełniają przenośne zbiorniki typu (...).

Prezes Urzędu wskazał, że §99 ust. 1 powyższego rozporządzenia od dnia 1 stycznia 2006 roku dopuszcza użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Wskazany przepis wyraźnie wskazuje że dotyczy on użytkowania stacji kontenerowych, nie zaś ich budowania czy przebudowy i odnosi się do każdej instalacji rozumianej jako stacja kontenerowa niezależnie od tego kiedy została wybudowana oraz tego, czy i kiedy przedsiębiorca uzyskał pozwolenie na budowę, pozwolenie na użytkowanie, Urzędu Dozoru Technicznego itp. Pozwany wskazał, że takie stanowisko zostało wielokrotnie potwierdzone w orzecznictwie sądowym i pisemnych stanowiskach Ministra Gospodarki. Tym samym od 1 stycznia 2006 roku kontenerowe stacje paliw mogą być użytkowane wyłącznie jako tymczasowe i przeznaczone do określonych celów i nie mogą być użytkowane do powszechnego obrotu paliwami ciekłymi.

Pozwany wskazał, że na Przedsiębiorcy ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu paliwami ciekłymi, aby forma tej działalności pozostawała zgodna z wymaganiami, określonymi obowiązującymi przepisami. Ograniczenie zakresu stosowalności zbiorników naziemnych pod rządami kolejnych rozporządzeń wskazuje na intencję prawodawcy podwyższenia standardów technicznych wyposażenia obiektów stacji paliw. (...) dopuszczalność prowadzenia sprzedaży paliw przy wykorzystaniu takich instalacji, doprowadziłyby do kreowania nieuczciwej konkurencji na rynku paliw, gdyż właściciele stałych stacji paliw ograniczyliby inwestycję w modernizację i dostosowywanie posiadanych obiektów do obowiązujących przepisów.

W sytuacji, gdy przy obrocie paliwami Przedsiębiorca nie podejmuje działań mających na celu wykluczenie możliwości naruszenia warunków udzielonej mu koncesji, w ocenie Prezesa Urzędu, nie dochował on należytej staranności, jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą. Przedsiębiorca winien zdaniem pozwanego, zdawać sobie sprawę z istotnego faktu, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez Państwo. Koncesjonowanie wprowadza się w przypadku działalności, które mają szczególne znaczenie ze względu na bezpieczeństwo państwa lub obywateli albo

inny waży interes publiczny, a wypełnienie warunków określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek Przedsiębiorcy.

Pozwany podnosi, że akceptując warunki koncesji oraz nie wnosząc odwołania od decyzji Przedsiębiorca zobowiązał się do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych, w związku z czym uznał iż jest w stanie wywiązać się z tego obowiązku.

Prezes URE odniósł się do informacji przekazanych przez Przedsiębiorcę, zgodnie z którymi przychody ze sprzedaży oleju napędowego z przedmiotowego zbiornika naziemnego stanowiły jedynie (...) przychodów ogółem, stwierdzając, że naruszeniem obowiązujących przepisów jest sam fakt sprzedaży z tego typu zbiornika, niezależnie od jego skali, uznając przy tym, że dopuścił się on winy nieumyślnej. Wskazał, że istotną w sprawie okolicznością jest fakt powzięcia przez Przedsiębiorcę wiedzy o wykonywaniu działalności koncesjonowanej niezgodnie z wymogami obowiązującego prawa i nie zaprzestania eksploataowania zbiornika naziemnego na potrzeby wykonywania działalności koncesjonowanej przy czym obecnie w z związku z prowadzoną w sąsiedztwie stacji paliw inwestycją w postaci budowy wiaduktu kolejowego oraz zamknięciem ulicy, przy której zlokalizowana jest stacja paliw, dokonuje sprzedaży oleju napędowego wyłącznie na potrzeby przedsiębiorców realizujących tę inwestycję. Podniósł, że Przedsiębiorca wykonywał działalność gospodarczą objętą koncesją na stacji paliw zlokalizowanej w T., przy ulicy (...), o czym nie zawiadomił Prezesa Urzędu.

Nadto Prezes URE wskazał, że wysokość kary pieniężnej została ustalona z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy prawo energetyczne, tj. w wysokości nie przekraczającej 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym oraz z uwzględnieniem stopnia szkodliwości, dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych. Ustalając stopień zawinienia Przedsiębiorcy pozwany wziął pod uwagę okoliczności powstania naruszenia wskazujące na ich nieumyślne naruszenie, które wynikało z interpretacji przez powoda przepisów regulujących działalność gospodarczą objętą udzieloną koncesją na obrót paliwami ciekłymi, a tym samym z braku znajomości przepisów regulujących powyższą działalność, które miał obowiązek znać i stosować. Przy jego ustaleniu Prezes Urzędu wziął również pod uwagę okoliczności powstania naruszenia warunku koncesji, które wskazują na powstanie zaniedbań w związku z brakiem należytego nadzoru nad wykonywaną działalnością koncesjonowaną, co wpłynęło na ocenę Prezesa Urzędu stopnia zawinienia Przedsiębiorcy jako znacznego. Jako okoliczność korzystnie wpływająca na ustalenie wymiaru kary Prezes URE uznał usunięcie stanu niezgodnego z prawem.

Odnosząc się zaś do oceny stopnia szkodliwości czynu, pozwany stwierdził, że Przedsiębiorca dokonując obrotu paliwami ciekłymi przy pomocy infrastruktury nie przeznaczonej w świetle obowiązujących przepisów prawa do wykonywania w taki sposób działalności koncesjonowanej, nie stosował odpowiednich standardów tej działalności, a takie naruszenie warunków koncesji uznał za czyn o znacznej szkodliwości. Oceniając możliwości finansowe Przedsiębiorcy Prezes URE stwierdził, że orzeczona kara może spowodować w minimalny sposób spadek wskaźnika rentowności i pogorszyć sytuację finansową, a uiszczenie kary w wymierzonej wysokości nie uniemożliwi Przedsiębiorcy dalszego wykonywania działalności koncesjonowanej. Pozwany wskazał również, że przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej rozważył także fakt dotychczasowego zachowania powoda, w tym to że nie było on dotychczas karany za naruszenie warunków koncesji.

Nadto Prezes Urzędu Regulacji Energetyki podniósł, że nie jest uprawniony, lecz zobligowany do nałożenia kary w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze, podkreślając, że kara pieniężna ma pełnić funkcje prewencji szczególnej i ogólnej, będąc zarówno realną, odczuwalną dla ukaranego dolegliwością, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, co zdaniem pozwanego czyni w przedmiotowej sprawie, stanowiąc 0.08% przychodów z działalności koncesjonowanej Przedsiębiorcy osiągniętych w roku 2010.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. T. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w T. zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o uchylenie jej w całości i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

- naruszenie § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych jakimi powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie poprzez przyjęcie, iż powód użytkował stację paliw znajdującą się w T. przy ulicy (...) i tym samym naruszył warunek 2.1.1 udzielonej mu koncesji na obrót paliwami płynnymi;
- naruszenie art. 77 §1 kpa poprzez oparcie wydanej decyzji na niekompletnym materiale dowodowym i wyciągnięciu błędnych wniosków z zebranego materiału dowodowego;
- naruszenie art. 56 ust. 6a ustawy prawo energetyczne poprzez nieodstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej pomimo zajścia wszelkich ku temu przesłanek.

Uzasadniając powyższe zarzuty powód podniósł, że Prezes URE przy wydaniu decyzji nie wziął pod uwagę okoliczność, iż ulica (...), przy której powód miał prowadzić sprzedaż paliw ze zbiornika kontenerowego, od kwietnia 2011 roku jest zamknięta dla ruchu, a tym samym jej użytkowanie jest niemożliwe z uwagi na brak dojazdu potencjalnych klientów. Ze zbiornika kontenerowego zlokalizowanego na stacji przy ulicy (...) w T. nie on, lecz firmy wykonujące wiadukt kolejowy nad owa ulicą. Z uwagi na niemożność korzystania przez powoda ze stacji oraz konieczność ponoszenia wszelkich kosztów związanych z posiadaniem stacji, powód udostępnił ją na czas budowy wiaduktu kolejowego wykonawcą tejże inwestycji. Powód wskazał, że w okresie za który wymierzono mu karę pieniężną na przedmiotowej stacji nie była prowadzona sprzedaż paliw, a znajdujący się na terenie stacji zbiornik kontenerowy tylko (...) był wykorzystywany na potrzeby własne przez firmy budowlane, jako magazyn paliwa do maszyn budowlanych, z czego zdaniem Przedsiębiorcy jasno i niedwuznacznie wynika, iż jeżeli doszło do naruszenia prawa w związku z używaniem przedmiotowego zbiornika na olej napędowy, to przez podmiot korzystający ze stacji paliw.

Dalej powód wskazał, że okres w którym udostępnił stację kontenerową postanowił wykorzystać na spełnienie wymogów wynikających z przepisów prawa, w tym udzielonej mu koncesji na obrót paliwami płynnymi, w którym to celu wystąpił do właściwych organów z wnioskami o ustalenie warunków zabudowy i wydania decyzji środowiskowej.

Powód wskazał, że podejmując decyzję o udostępnieniu przedmiotowej stacji zasugerował się decyzją Prezesa Urzędu Dozoru (...) z dnia 7 maja 2010 roku, w której to stwierdzono, iż przedmiotowa stacja może być wykorzystywana do końca 2012 roku. Poniósł, iż w związku z niemożliwością prowadzenia sprzedaży paliw ze stacji typu (...) podjął decyzję o jej udostępnieniu wykonawcom wiaduktu kolejowego na potrzeby własne, zobowiązując się do zaopatrywania jej w olej napędowy.

Dalej Przedsiębiorca podniósł, że nie powinien zostać ukarany finansowo, z uwagi na okoliczność nie prowadzenia sprzedaży paliw na przedmiotowej stacji, a jedynie jej udostępnienia i dostarczania do zbiornika kontenerowego paliwa oraz okoliczność wystąpienia przez powoda o wydanie przez organy administracji publicznej stosownych decyzji, co stanowi o braku zamiaru ograniczenia inwestycji w modernizację zakupionej, a następnie wydzierżawionej stacji paliw.

Nadto podniósł, że brak zgłoszenia Prezesowi URE faktu zakupu stacji paliw przy ulicy (...) w T. wynikał zarówno ze stanu zdrowia powoda jak i problemów logistycznych związanych z funkcjonowaniem prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Podkreśla, że zbiornik typu (...) nie był przez niego wykorzystywany do sprzedaży oleju napędowego, przez co nie rozszerzył działalności. Takowe rozszerzenie miało mieć miejsce dopiero po przystosowaniu stacji do obowiązujących wymogów i zakończeniu budowy wiaduktu kolejowego o czym powód zamierzał poinformować Prezesa Urzędu niezwłocznie.

Odpowiadając na wniesione przez Powódkę odwołanie od przedmiotowej decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Odnosząc się do zarzut powoda w kwestii użytkowania zbiornika naziemnego Prezes URE stwierdził, że materiał dowodowy w sprawie został wnikliwie rozpatrzony czemu dano wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, które zdaniem pozwanego sporządzone zostało w sposób rzeczowy, logiczny oraz przystępny dla adresata decyzji. Podniósł, że fakt użytkowania przez powoda naziemnego zbiornika wykorzystywanego do sprzedaży oleju napędowego jest okolicznością niekwestionowaną w przedmiotowym sporze, na co wskazuje samo oświadczenie powoda.

Pozwany podniósł, iż zarzut nieuwzględnienia przepisu § 99 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, jest bezpodstawny bowiem jego dyspozycja nie ma zdaniem Prezesa Urzędu zastosowania w przedmiotowej sprawie. Podkreślił, że wskazany przepis dopuszcza użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Nadto pozwany podkreślił, że wymierzona kara pieniężna odpowiada 0,08% przychodów z działalności koncesjonowanej osiągniętych w 2010 roku, a w sprawie nie zaistniały podstawy do odstąpienia od jej wymierzenia, gdyż stopień szkodliwości czynu był znaczny.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

M. T. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) T. M. z siedzibą w T., wpisaną do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta T. pod numerem (...), posiadając numer identyfikacji podatkowej NIP: (...), której przedmiotem jest m.in. sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych.

W dniu 22 stycznia 2009 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję nr (...) udzielił przedsiębiorcy – panu M. T. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w T. koncesję na obrót paliwami ciekłymi na okres od 16 lipca 2009 roku do 16 lipca 2019 roku.

Od maja 2009 roku powód prowadził działalność gospodarczą na podstawie wydanej koncesji także na stacji paliw położonej w T. przy ul. (...).

Decyzją z 7 maja 2010 roku Prezes Urzędu Dozoru (...) zezwolił powodowi na eksploatację urządzenia (...) o pojemności 5 m³. (k. 23-25 akt administracyjnych).

Pismem z dnia 25 października 2011 roku, znak (...). (...)Komendant Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w T. poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że na terenie stacji paliw należącej do Przedsiębiorcy, zlokalizowanej T. przy ulicy (...) znajduje się naziemny z tworzywa sztucznego typu (...) o pojemności 5 m³ przeznaczony do dystrybucji oleju napędowego i użytkowany w oparciu o pozwolenie na budowę.

Pismem z dnia 7 listopada 2011 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – panu M. T. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w T., w związku z ujawnieniem okoliczności wskazujących na możliwość zaistnienia naruszenia warunków 2.1.1. i 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej Przedsiębiorcy decyzją z dnia 22 stycznia 2009 roku nr (...).

Pismem z dnia 19 listopada 2011 roku Przedsiębiorca przedstawił wyjaśnienia w sprawie i informacje dotyczące kwestii finansowych w tym przychodów z działalności koncesjonowanej w 2010 roku.

Pismem z dnia 1 grudnia 2011 roku (...) (...) (...) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie. W dniu 12 grudnia 2011 roku Przedsiębiorca skorzystał z przysługującego uprawnienia do zapoznania się z aktami sprawy i pismem z dnia 12 grudnia 2011 roku przedstawił dodatkowe wyjaśnienia w sprawie.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i aktach administracyjnych oraz dowodu z przesłuchania strony powodowej. Uznał stan faktyczny ustalony przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na dzień wydania decyzji to jest 30 grudnia 2011 roku za prawidłowy i bezsporny. Powód nie zaprzeczył ustaleniom poczynionym przez Prezesa URE dokonując jedynie innej interpretacji okoliczności faktycznych wskazanych w decyzji, w związku z czym uznać należało je za przyznane na podstawie art. 230 kpc.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie kwestią sporną wymagająca rozważania było to, czy powód wykorzystywał do sprzedaży oleju napędowego naziemny zbiornik kontenerowy typu (...) i naruszył tym udzieloną mu koncesję na obrót paliwami ciekłymi.

Za nietrafny Sąd uznał zarzut powoda naruszenia prawa administracyjnego. Należy wskazać, że ewentualne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania sądowego i nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z dnia 18 lutego 2004 roku o sygn. akt XVII AmT 2/03).

Zdaniem Sądu Prezes URE prawidłowo stwierdził, że M. T. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) T. M. z siedzibą w T. naruszył warunek 2.1.1. i 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej mu decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 22 stycznia 2009 roku nr (...) w ten sposób, że prowadząc działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w T. przy ul. (...) dokonywał sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu naziemnego przenośnego zbiornika z tworzywa sztucznego typu (...) o pojemności 5000 l., o czym nie zawiadomił Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Nie można się zgodzić z twierdzeniem powoda jakoby ze względu zamknięcia dla ruchu ulicy, przy której zlokalizowany był przedmiotowy zbiornik, powodującego brak dojazdu potencjalnym klientom, powód nie użytkował ze zbiornika kontenerowego w celu sprzedaży oleju napędowego, a tym samym nie naruszył prawa. W piśmie z dnia 19 listopada 2011 roku powód oświadczył, że zamknięcie ulicy „znacznie ograniczyło sprzedaż paliwa”, a nie ją uniemożliwiło, choćby ze względu na możliwość obsługi klientów pracujących przy realizowaniu pobliskiej budowy. Wskazał przy tym, że stacja „wspierała budowę wiaduktu zaopatrując w olej napędowy firmy realizujące inwestycje”. Nadto należy wskazać, że zgodnie ze złożonymi przez powoda wyjaśnieniami w postępowaniu administracyjnym, powód zakupił przedmiotowy zbiornik w maju 2009 roku, gdzie ulica przy której zlokalizowany był zbiornik została zamknięta w kwietniu 2011 roku.

Powyższe oraz fakt uzyskania przez powoda decyzji Prezesa Urzędu Dozoru (...) zezwalających na eksploatację zbiornika, wyraźnie wskazują, że powód od momentu nabycie przedmiotowego zbiornika do czasu zamknięcia ulicy ze względu na budowę wiaduktu kolejowego użytkował zbiornik kontenerowy typu (...). Potwierdza to również pismo powoda z 12 grudnia 2011 roku dotyczące wyjaśnień w sprawie postępowania administracyjnego, w którym pan M. T. (1) przedstawił przychody wraz z zyskiem jakie uzyskał ze sprzedaży oleju napędowego ze zbiornika kontenerowego typu (...) w 2010 roku oraz wskazanie na ilość dostarczonego do zbiornika oleju napędowego w 2010 roku.

Zgodnie z pkt. 2.1.1. udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 stycznia 2009 roku nr (...) udzielił przedsiębiorcy – panu M. T. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...)

z siedzibą w T. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powód zobowiązany jest do spełnienia określonych przepisami prawa wykonywania działalności gospodarczej oraz do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie w § 1 pkt. 2 wskazuje, że za stacje paliw płynnych uznaje się obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub nadziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze. Z powyższego wyraźnie wynika, iż zbiornik kontenerowy, którym jest przedmiotowy zbiornik, nie może być użytkowany do powszechnego obrotu paliwami ciekłymi.

W punkcie 2.4.1. udzielonej powodowi koncesji, Przedsiębiorca zobowiązany został do zawiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej udzieloną koncesją nie później niż 14 dni od dnia ich powstania.

Mając na uwadze fakt, iż Przedsiębiorca wykonywał działalność gospodarczą objętą koncesją na obrót paliwami ciekłymi, określoną w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy prawo energetyczne wykorzystując przedmiotowy naziemny zbiornik wykonany z tworzywa sztucznego, wyposażony w dystrybutor wykorzystywany do sprzedaży oleju napędowego, zlokalizowany na stacji przy ulicy (...) w T., Sąd uznał, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki prawidłowo stwierdził, że istniejący w przedmiotowej sprawie stan faktyczny odbiegał od stanu jaki powinien istnieć zgodnie z przepisami oraz warunkami udzielonej koncesji.

Tym samym Sąd uznał, że powód dokonywał sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu naziemnego przenośnego zbiornika z tworzywa sztucznego typu (...) do sprzedaży oleju napędowego o czym nie zawiadomił Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Odnosząc się zaś do zarzutu nieuwzględnienia przepisu § 99 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, Sąd podziela zdanie Prezesa Urzędu, iż dyspozycja powyższego przepisu nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z treścią powyższego przepisu dopuszcza się użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego. W przedmiotowej sprawie celem użytkowania zbiornika kontenerowego od maja 2009 roku do kwietnia 2011 roku w żadnym razie nie może być uznane zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych, zaopatrzenie jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa czy też statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Również za cel jego użytkowania nie można uznać realizację inwestycji o znaczeniu krajowym, gdyż w tym okresie wskazana przez powoda budowa jeszcze nie miała miejsca, a po jej rozpoczęciu, zbiornik był wciąż własnością powoda, który jedynie udostępnił wykonawcom wiaduktu kolejowego, nadal zaopatrując go w olej napędowy i czerpiąc z tego tytułu zyski, co należy uznać za użytkowanie w zakresie prowadzonej przez niego działalności.

Nie ma wątpliwości natomiast co do naruszenia pkt 2.4.1 koncesji, albowiem powód nie zawiadomił Prezesa Urzędu o rozpoczęciu koncesjonowanej działalności w nowym miejscu.

Za prawidłowe Sąd uznał zastosowanie przez Prezesa URE art. 56 ust. 1 pkt. 12 prawa energetycznego i nałożenie kary pieniężnej ze względu na nie przestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji. Słusznie Prezes Urzędu

wskazał, że powyższy przepis obliguje go, nie zaś uprawnia, do wymierzenia kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji, co ma miejsce w niniejszej sprawie.

Podkreślenia wymaga, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Jednakże ze względu na postawę powoda, w tym fakt, iż nie był on dotychczas karany, a naruszenie warunków posiadanej przez niego koncesji było nieumyślne, uznać należy że nałożona przez Prezesa URE kara pieniężna jest zbyt wysoka. Za jej obniżeniem przemawia również okoliczność posiadania przez powoda decyzji Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego, zgodnie z którą udzielone zostało powodowi zezwolenie na eksploatację przedmiotowego zbiornika, co zdaniem Sądu w znaczny sposób przyczyniło się do błędnego przekonania powoda, iż działa on zgodnie z wymogami i wypełniał nałożone na niego obowiązki. Nie zasadnym jest w ocenie Sądu nakładanie na powoda tak wysokiej kary pieniężnej za naruszenie warunków udzielonej mu koncesji w sposób nieumyślny.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem Prezesa Urzędu, jakoby Przedsiębiorca dokonując obrotu paliwami ciekłymi nie stosując w swojej działalności odpowiednich standardów, do jakich z pewnością zalicza się wykorzystywanie przenośnego naziemnego zbiornika kontenerowego do sprzedaży oleju napędowego, dopuścił się czynu o znacznej szkodliwości. Dokonywana przez powoda sprzedaż oleju napędowego z przedmiotowego zbiornika, zwłaszcza w przypadku gdy stanowi ona jedynie niewielką część wykonywanej działalności, która jest prowadzona przez osobę fizyczną, nie może być z góry uznana za czyn o znacznej szkodliwości. Jak zostało już wcześniej wykazane, sprzedaż oleju napędowego z wykorzystaniem przedmiotowego zbiornika była od 2011 roku w znaczny sposób ograniczona, natomiast w 2010 roku przyniosła Przedsiębiorcy zysk w wysokości jedynie(...) złotych. Tym samym w ocenie Sądu, stopień szkodliwości czynu był znikomy i należało obniżyć nałożoną na powoda karę pieniężną. Nie bez znaczenia jest tu fakt, iż Przedsiębiorca działał także w oparciu o decyzję Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego, który wyraził zgodę na eksploatację tego urządzenia, co mogło w powodzie wyrobić pogląd o działaniu zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Zdaniem Sądu zmniejszenie wysokości kary pieniężnej nie stoi w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa energetycznego, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym reguł prawnych w przyszłości. Nałożenie na powoda, który, co należy podkreślić, jest osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, kary pieniężnej w wysokości 2000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) spełni swoją funkcję represyjną, zaś prewencja szczególna jest także w wystarczającym stopniu zaspokojona, gdyż kary nawet w tej wysokości, łącznie z całokształtem okoliczności związanych z toczącym się postępowaniem, jest wystarczająco wyraźnym ostrzeżeniem dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów prawa energetycznego. Tak ustalona kara jest zdaniem Sądu odpowiednia do stwierdzonych naruszeń oraz daje podstawy, by sądzić, że powód nie będzie w przyszłości dopuszczał się naruszeń przepisów ustawy prawo energetyczne oraz jest współmierna do możliwości finansowych Przedsiębiorcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ §2 kpc orzekł jak w sentencji.

Kierując się względami słuszności i brakiem dysproporcji w poniesionych przez strony kosztach Sąd uznał za właściwe znieść wzajemnie między stronami (powodem i pozwanym) koszty procesu w oparciu o art. 100 kpc. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 kpc, promujący uczciwe zachowanie się strony powodowej. Zgodnie art. 100 w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Zdaniem Sądu słusznym jest odstąpienie od ogólnej reguły w zakresie rozliczania kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski